

Неузвраћена љубав је једно од најтежих искушења и патњи које човек може да доживи. Но човек треба себи признати да је то страсна љубав која га одводи у свет илузија, идеализовања онога кога волимо, често упркос очигледним чињеницама. То је душевна љубав која човека поробљава и изазива патњу, страх и сумњу. Таква љубав може се угасити исто онако неочекивано како се и појавила. Ма како звучало чудно, обично се испостави да су бракови склопљени због страсне љубави веома крхки. Илузије пролазе, а разочарења долазе. Кад од човека не очекујеш много и прихватиш га онаквим какав он јесте, дакле са свим његовим манама, много је мање разочарења и брак је стабилнији. Најстабилнији бракови нису засновани на заљубљености, на емоцијама које нас опију и разум нам помуте, иако без романтике нема ни љубави, него на заједничким ставовима, интересовањима, стилу живота и гледању на ствари. Много је дубља она љубав која се стиче током брачног живота и која је заснована на узајамном поштовању. У вашој ситуацији могуће су две варијанте: или ћете наћи човека према којем ћете гајити спокојну љубав и припремити се за породични живот као подвиг, или ћете пак срећу пронаћи у служењу Богу. Молите се да вам Господ укаже на ваш пут.

архимандрит Рафаил (Карелин)

При молитви држи се овог правила, да је боље да се каже пет речи од срца, него мноштво речи језиком. Када приметиш да ти је срце хладно и немаш воље да се молиш, застави, загреј своје срце неком живом представом, на пример о својој грешности, о својој духовној беди, сиромаштву и слепоћи, или представљањем великих непрестаних добротина Божјих према теби и роду људском, посебно хришћанима, а затим се моли без журбе, са топлим осећањем; ако и не успеш да прочиташ све молитве на време, није страшно, а од топле лагане молитве добићеш неупоредиво више користи, него ако би прочитао све молитве али брзо, без саосећања. Волим рећи пет ријечи умом својим; неголи хиљаде ријечи језиком (1. Кор. 14, 19). Али разуме се врло добро би било ако бисмо могли са дужним саосећањем да кажемо у молитви и мноштво речи. Господ не оставља оне, који се труде за Њега и дуго стоје за Њега, и колико они мере, мери и Он, и сразмерно обиљу истинитих речи њихових молитава, шаље у њихову душу обиље духовне светлости, духовне топлине, мира и радости. Добро је дуго и непрестано молити се, али не могу сви примити ту ријеч до они којима је дано; ко може примити нека прими (Мт. 19, 11-12). Ко не може да издржи дуге молитве, боље је да се моли кратко, али са ватреном душом.

свјетли Јован Кронштјатски

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИДЕСЕТ И ДРУГА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

*часне Верие св. Ајосћола Петра, прей. Ромило Раванички
свјетли мученици Певсий, Елевсий, Малевсий и баба им Неонила*

Лк. 19, 1 - 10, зч. 94; 1Тим. 4, 9 - 15, зач. 94.

аархимандрит Јован Кресћјанкин
О МАЛОМЕ ЗАКХЕЈУ

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Пријатељи моји! Круг црквеног богослужбеног поретка поново нас је довео пред врата Великог поста. У његовом предворју се опет, као и сваке године, сусрећемо са Закхејем, човеком „праведним или правичним“ по имену (јер то означава његово име), али грешним по делима, старешином порезника који се веома дуго ни Бога није плашио ни људи стидео.

Међутим, управо се он, грешнији од многих грешника, удостојио да уђе у црквену историју, јер је дао пример првих корака палог човека који полази у сусрет Господу. Пример његовог живота представља откровење о милосрђу Божијем и о Христовој предусретљивости према обраћању грешног човека, о његовим првим корацима према поправљању.

Нашу беседу ћемо започети од првих корака – од обраћања ка Богу. Почећемо разговор о царинику Закхеју јер, слично њему, још многи људи лутају по раскрсницама живота, по помрчини житејске магле,

обазирјући се тамо амо, руковођени привидним циљевима и далеко од Бога.

Страст према добити и богатству, сладострашће, жудња за сваком славом па чак и оном рђавом али славом која издваја из масе и гомиле – то је удео многих људи. Зар се не препознајемо у тој гунгули, у тој људској сујети?

Овде припада и цариник Закхеј, славан по свом неправедном богатству и понижен свеопштим презиром и богатих и сиромашних. Гомила жуди за хлебом и играма и она окружује Христа. Међутим, њена радозналост Га је само окрзнула погледом и, прошавши мимо Њега, она се угасила, преплављена житејским бригама и пристрашћима. Закхејева радозналост била је подстакнута гласинама о Праведнику и Чудотворцу, Који се не гнуша ни губавих ни грешних. Закхеј је желео да види невероватно и нечувано – Човека Који зна да воли.

Закхеј је начинио први корак. Он се издвојио из гомиле. Он трчи испред ње и, заборављајући на себе, заборављајући на то ко је он по

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

положају и по узрасту, чини нешто невиђено: пење се на дрво и уздиже се изнад земље. Мали, важан и већ остарели човек, не обраћајући пажњу на то како изгледа у очима других, Закхеј се вере ка врху. И у том тренутку, када жели да види Човека – Христа, он сусреће Христа – Бога... Сиђи брзо, јер Ми данас ваља бити у дому твоме, зачуо је Закхеј Спаситељеве речи које су биле њему упућене и које су биле награда за његове почетне напоре (в. Лк. 19; 5).

Драги моји, у Закхејевом животу догодило се чудо! Чудо сусрета душе са Богом! И у наше време то је најочигледније и најистинитије чудо, које се свакодневно догађа и које су многи од нас доживели у тренутку свог обраћања Богу.

Данас често о виђењима и открочењима говоре као о чуду, покушавајући да на тај начин утврде своју веру и заборављајући да то једноставно може бити а најчешће и јесте демонска прелест и непријатељско лукавство против човека који се усудио да се супротстави духу времена. Међутим, управо је то, што савремени човек, који је одрастао и био васпитаван без Бога, долази у Цркву, где га Господ сусреће речима: Данас Ми ваља бити у дому твоме... данас дође спасење дому овоме (Лк. 19; 5,9) истинско а не привидно чудо. И колико нам још таквих чуда Божијих, која сачињавају наш религиозни опит и наш живот у Богу, открива Господ! Требало би да научимо да видимо и сачувамо сваки осетан додир Божији, јер ће нам само то дати чврстину у вери.

Закхеј, потресен чудом, као да је васцео пламтео у благодарном

самопредавању Господу: Господе, ево пола имања свога даћу сиромасима, а ако кога оштетих вратићу четвороструко (Лк. 19; 8). То је већ следећи корак у сусрет Богу, од којег је започео његов нови живот, живот у Богу. Тако је Закхеј пошао за Христом по путу спасења.

Ево, и ја се са вама налазим у цркви, и у животу многих од нас већ се догодило чудо сусрета са Христом. Међутим, да ли смо идући за Христом учинили следећи корак или је поново обамрла наша душа, да ли смо се предали ситним добицима и пристрашћима? Душа почиње да уздише, али за властитом насладом и опет бива парализована земљом: одбацивши правду Божију, он тражи своју правду.

Да, првобитна ревност по Богу, рођена из сусрета с Њим, постепено почиње да слаби. Човек, иако устремљен ка Богу, почиње да осећа да његови кораци, којима следи Христа, постају све тежи. Благ и лагани јарам Христов, који раније није ни осећао, претвара се у бремене и оно почиње да га приклања ка земљи. Он жели да збаци тај терет заповести, па чак и да наруши верност догмама. Свет и гомила почињу посебно да гласе преобраћенога. Истовремено нам ђаво, који се сећа наше некадашње љубави према њему, приступа са мноштвом саблазни.

У таквом стању, често се догађа да многи поклекну. Тиранска власт жалости уништава све у нашем животу, бришући и најсветлије сећање на Божију благодат, на Божију милост према нама. У свест продире само једно питање: „Зашто је потамнела светлост, како је отишло све оно за шта се чинило да ће га

бити довољно за читав живот?“

Приметићете, драги моји, да многи у то прво време насртаја жалости са још већим напорима и још већим заносом појачавају спољашње делање и спољашње подвиге. На жалост, и спољашњи и унутрашњи живот се све више руши, и човек се често враћа пређашњем а понекад чак и још лошијем начину живота. Зашто?

Сетимо се да су поред цариника Закхеја у тешком времену његовог духовног сазревања били апостоли Христови, који су га васпитавали и у своје време привели ка светињском служењу (о чему говори Свето Писмо). Тако је и поред нас народ Божији, поред нас су пастири Христови, светитељи и васцела наша Црква са Пастироначалником Христом. Посредством Својих слугу, Сам Господ уразумљује онога који с вером и искрено иде према Њему. Немамо довољно времена да набројимо све велике људе Божије које је васпитала Црква и који су у своје време васпитали оне што су, следећи за њима, пошли ка Христу. Потребно је само да уистину идемо њиховим трагом.

Непрестано призивај Исуса Којем служиш, јер је довољан један покрет Његове руке па да се све промени. Он одмах почиње да све приводи у спокојство и свему даје неочекиван заокрет, јер Бог може да нам подари не само она добра која очекујемо и којима се надамо, него може да учини и неупоредиво више и бесконачно боље.“

Ето у чему се, драги моји, крије узрок наше несрећености – остајући споља са Христом, ми изнутра заборављамо на Њега и не идемо за

Њим, него Њега водимо за собом. „Погледај, Господе, и задиви се мом труду и подвизима, па ћу учинити то и то.“

„Ја“, „ја“, „ја.“ „Ја“ нам је засенило Христа. Међутим, оно, наше „ја“, бива исцрпљено услед сопствене слабости, услед немоћи. Христос нас само посматра с неким прекором, као Своју непромишљену децу, допуштајући нам да се у потпуности наслађујемо сопственом слабошћу, како бисмо Му опет пришли – али овога пута сами.

Сви ми, који смо слаби, али који несумњиво верујемо у Христа, не треба да клонемо и да оборимо главе, него да у памћење и срце дозвемо речи које је Господ изговорио апостолу Павлу: ...Доста ти је благодат Моја, јер се сила Моја у немоћи показује савршена (2. Кор. 12; 9).

Зар вам сада, пријатељи моји, није јасно да се много тога садашњег догађало и раније? Данас можда не видимо знакове и чуда али и сада налазимо дела која не заостају за чудима и која представљају очигледне трагове промисла Божијег и помоћи Божије.

Према томе, свакоме од нас предстоји да твори дела свог личног спасења. Свакоме од нас је дат крст нашег личног живота и указан нам је пут. Само ћеш на том путу бити користан и управо ћеш на њему творити дело које је по вољи Божијој а не по твојој или, што је још горе, по вољи демонској. Бог нам управо ради тога даје потребну снагу и разумевање..